

Sygn. akt IVU 1171/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Chudziak

Protokolant st. sekr. sądowy Anita Studzińska

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2019 r. w Toruniu

spraw **C. W.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołań C. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 18 września 2018 r. nr (...)

z dnia 26 października 2018 r. nr (...)

oddala odwołania.

/-/SSO Magdalena Chudziak

Sygn. akt IV U 1171/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 września 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., działając na podstawie ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 664 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) - po rozpatrzeniu wniosku z 6 sierpnia 2018 r. - odmówił C. W. przyznania prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, po 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej, jak również nie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy. ZUS uznał do stażu pracy w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia: od 1 października 1977 r. do 7 maja 1985 r., od 17 maja 1988 r. do 27 grudnia 1989 r. – łącznie 9 lat, 2 miesiące i 19 dni. Nie uwzględnił jednak do prac w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia od 2 czerwca 1997 r. do 28 lutego 2003 r., od 1 marca 2003 r. do 31 stycznia 2004 r., od 25 marca 2004 r. do 11 listopada 2006 r., od 1 grudnia 2006 r. do 31 grudnia 2008 r., ponieważ prywatne zakłady pracy powołują się na zarządzenie resortowe, a przecież prywatni pracodawcy, których nie obowiązywały zarządzenia resortowe, mogą się powoływać wyłącznie na wykazy stanowisk zawarte w załącznikach A i B do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.

Kolejną decyzją z dnia 26 października 2018 r. ZUS Oddział w T. ponownie odmówił C. W. przyznania prawa do emerytury pomostowej, zmieniając decyzję z dnia 18 września 2018 r. w zakresie wymiaru stażu pracy w warunkach szczególnych, na skutek częściowego uwzględnienia odwołania z 17 października 2018 r. W uzasadnieniu zostało wskazane, że do stażu pracy w warunkach szczególnych uwzględniono okresy zatrudnienia od 1 października 1977 r. do 7 maja 1985 r., od 17 maja 1988 r. do 27 grudnia 1989 r., od 1 marca 2003 r. do 31 stycznia 2004 r., od 1 grudnia 2006 r. do 31 grudnia 2008 r. tj. 12 lat i 13 dni. Nie uznano jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 2 czerwca 1997 r. do 28 lutego 2003 r., ponieważ zakład pracy Usługi (...) został zlikwidowany, a zgodnie z rozporządzeniem okresy pracy w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Stosownych stwierdzeń może dokonać zatem tylko zakład pracy, a żaden inny organ lub archiwum nie jest do tego upoważniony.

W odwołaniach od powyższych decyzji C. W. wskazał, że nie zgadza się ze stanowiskiem ZUS w kwestii nieuwzględnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy od 2 czerwca 1997 r. do 28 lutego 2003 r., kiedy pracował jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 t.

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wnosząc o ich oddalenie.

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2019 r. Sąd, działając na podstawie art. 219 k.p.c., połączył sprawy z odwołań C. W. do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną sygnaturą IV U 1171/18 (vide: postanowienie – k. 31 akt sądowych).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

C. W. urodził się w dniu (...) W dniu 5 grudnia 2015 r. ukończył wiek wynoszący 60 lat.

/okoliczności bezsporne/

Wystąpił z wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej w dniu 6 sierpnia 2018 r., oświadczając, iż pozostaje w stosunku pracy z (...) Sp. z o.o. Sp. k.

Zaskarżoną decyzją z dnia 18 września 2018 r. ZUS Oddział w T. odmówił C. W. przyznania prawa do emerytury pomostowej, wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w warunkach szczególnych wynoszącego co najmniej 15 lat, po 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej, jak również nie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy. ZUS uznał do stażu pracy w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia: od 1 października 1977 r. do 7 maja 1985 r., od 17 maja 1988 r. do 27 grudnia 1989 r. – łącznie 9 lat, 2 miesiące i 19 dni. Nie uwzględnił jednak do prac w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 2 czerwca 1997 r. do 28 lutego 2003 r., od 1 marca 2003 r. do 31 stycznia 2004 r., od 25 marca 2004 r. do 11 listopada 2006 r., od 1 grudnia 2006 r. do 31 grudnia 2008 r.

Kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 26 października 2018 r. organ rentowy ponownie odmówił C. W. przyznania prawa do emerytury pomostowej, zmieniając decyzję z dnia 18 września 2018 r. w zakresie wymiaru stażu pracy w warunkach szczególnych, na skutek częściowego uwzględnienia odwołania z 17 października 2018 r. – do stażu pracy w warunkach szczególnych uwzględniono okresy zatrudnienia od 1 października 1977 r. do 7 maja 1985 r., od 17 maja 1988 r. do 27 grudnia 1989 r., od 1 marca 2003 r. do 31 stycznia 2004 r., od 1 grudnia 2006 r. do 31 grudnia 2008 r. tj. 12 lat i 13 dni. Nie uznano jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 2 czerwca 1997 r. do 28 lutego 2003 r.

Dowód: - wniosek – k. 1-3v akt emerytalnych,

- zaskarżone decyzje – k. 41 i 47 akt emerytalnych.

W okresie od 2 czerwca 1997 r. do 28 lutego 2003 r. ubezpieczony był zatrudniony u M. B., która prowadziła działalność pod firmą Usługi (...). Pracował wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym

ciężarce całkowitym powyżej 3,5 t w pełnym wymiarze czasu pracy. Przewoził materiały budowlane. Miał przypisany samochód. W razie awarii przydzielano samochody zastępcze.

Zakład pracy był wyposażony wyłącznie w samochody ciężarowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t oraz dźwigi, nie było samochodów osobowych marki Ż. lub N..

W 2008 r. przedsiębiorstwo zostało rozwiązane. Ubezpieczony nadal pracuje jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 t.

Dowód: - umowy o pracę – k. 31-32 akt osobowych,

- świadectwo pracy – k. 40 akt osobowych, k. 16 akt emerytalnych,

- zeznania świadka M. B. na rozprawie w dniu 7.03.2019 r. – protokół elektroniczny od 00:10:09 do 00:16:37,

- zeznania świadka Z. P. na rozprawie w dniu 7.03.2019 r. – protokół elektroniczny od 00:16:37 do 00:19:27,

- zeznania świadka Z. Z. na rozprawie w dniu 7.03.2019 r. – protokół elektroniczny od 00:19:27 do 00:23:06,

- przesłuchanie ubezpieczonego na rozprawie w dniu 7.03.2019 r. – protokół elektroniczny od 00:23:42 do 00:29:19.

Razem z ubezpieczonym w przedsiębiorstwie Usługi (...) na tożsamym stanowisku pracowali Z. P. w latach 1998-2004 oraz Z. Z. od 1997 r. przez około 5-6 lat.

Dowód: - zeznania świadka Z. P. na rozprawie w dniu 7.03.2019 r. – protokół elektroniczny od 00:16:37 do 00:19:27,

- zeznania świadka Z. Z. na rozprawie w dniu 7.03.2019 r. – protokół elektroniczny od 00:19:27 do 00:23:06.

Ubezpieczony otrzymał od pracodawcy świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych, w którym wskazano, że w okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t, wymienioną w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. oraz w wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt 5 zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uprawniających do niższego wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

W dniu 4 lipca 2018 r. świadectwo zostało sprostowane poprzez wskazanie wykazu A działu VIII poz. 2 rozporządzenia. Pracodawca sprecyzował, że nie prowadzi już działalności gospodarczej, wobec czego nie było możliwe umieszczenie na świadectwie pieczętki. Nadto zostało wskazane, że stanowiska pracy kierowca i kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony są tożsame i rozróżnienie to wynika z przyjętego w przedsiębiorstwie nazewnictwa.

Świadectwo zostało ponownie sprostowane w dniu 5 października 2018 r., poprzez określenie charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy wyłącznie według rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.

Dowód: - świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych – k. 41 akt osobowych, k. 17 i 48 akt emerytalnych,

- pisma – k. 19-22 akt emerytalnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o okoliczności bezsporne, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sądowych oraz w aktach organu rentowego, a także na podstawie zeznań świadków Z. P. i Z. Z. oraz przesłuchania ubezpieczonego w charakterze strony.

Sąd przyznał walor wiarygodności dokumentom zgromadzonym na potrzeby niniejszego postępowania, ponieważ były jasne, pełne i logiczne, a żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości ich treści ani mocy dowodowej, dlatego nie budziły one również wątpliwości Sądu.

Sąd również dał wiarę zeznaniom świadków Z. P. i Z. Z., których okresy zatrudnienia u M. B. - prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) - pokrywały się ze sobą. Świadkowie potwierdzili, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t, bowiem zakład pracy był wyposażony wyłącznie w tego rodzaju samochody oraz dźwigi. W przypadku awarii przydzielano samochód zastępczy. Zeznania świadków były logiczne, spójne i konsekwentne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a także zgodne z przesłuchaniem ubezpieczonego, które Sąd także uznał za wiarygodne w całości.

Przedmiot sporu w sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy C. W. spełnił wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie prawa do emerytury pomostowej. W zaskarżonych decyzjach organ rentowy wskazał bowiem, że ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, po 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej, jak również nie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy.

Przesłanki przyznania prawa do emerytury pomostowej zostały uregulowane w art. 4 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1924). Zgodnie z tym przepisem prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z powyższych unormowań wynika, że przy nabywaniu prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 cytowanej ustawy uwzględnieniu podlegają przypadające przed dniem 1 stycznia 2009 r. okresy pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej, jednakże dotyczy to wyłącznie sytuacji spełnienia przez ubezpieczonego wszystkich pozostałych przesłanek określonych w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Osobom wykonującym przed dniem wejścia w życie tej ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej), uwzględnia się do dnia 1 stycznia 2009 r. okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), pod warunkiem, że wykonywały po dniu 31 grudnia 2008 r. pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Okresy pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru

stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie §1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. W toku postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych ubezpieczony może dowodzić faktu wykonywania pracy w warunkach szczególnych także innymi środkami dowodowymi niż te wymienione w przepisie §2 ust. 2 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów, np. zeznaniami świadków lub zeznaniami strony (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1985 roku, sygn. akt: III UZP 5/85; LEX nr 14635). Rodzaje prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wymienione zostały w wykazie „A” stanowiącym załącznik do cytowanego wyżej rozporządzenia, zaś poszczególne stanowiska pracy w warunkach szczególnych – w zarządzeniach „resortowych” poszczególnych ministrów, wydanych na podstawie delegacji zawartej w przepisie §1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Stanowiska pracy wskazane w zarządzeniach ministerialnych nie mogą przy tym wykraczać poza wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach, wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2007 r., sygn. akt: II UK 12/07, opubl.: Legalis).

W myśl § 2 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do wcześniejszej emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pojęcie pracy wykonywanej stale należy rozumieć jako pracę wykonywaną na danym stanowisku pracy, zgodnie z rozkładem czasu pracy i w pełnym wymiarze czasu pracy, ustalonym dla danego stanowiska. W związku z powyższym nie będzie uznawana za taką pracę praca wykonywana np. w połowie wymiaru czasu pracy lub tylko kilka lub kilkanaście dni w miesiącu.

W wyroku z dnia 4 czerwca 2008 r. Sąd Najwyższy stwierdził jednoznacznie, że dla uznania, że dany ubezpieczony legitymuje się wymaganym przez przepisy stażem pracy w warunkach szczególnych decydujące znaczenie ma bowiem fakt wykonywania przez niego stale i w pełnym wymiarze czasowym pracy w takich właśnie warunkach (która to praca musi odpowiadać jednemu z rodzajów prac enumeratywnie wymienionych w załącznikach do cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów), niezależnie od nazwy stanowiska pracy zajmowanego przez tę osobę. Liczy się więc to, czy ubezpieczony spełnia warunek, od którego uzależnione jest nabycie prawa do wcześniejszej emerytury – w postaci szkodliwego oddziaływania określonych czynników (chemicznych, fizycznych itp.) na organizm ubezpieczonego, trwającego stale i w pełnym wymiarze czasowym obowiązującym na danym stanowisku pracy (tak wyrok SN z dnia 4 czerwca 2008 r., sygn. akt: II UK 306/07, OSNP z 2009 r., nr 21 – 22, poz. 290; LEX nr 528599).

Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy (przez 8 godzin) na określonym stanowisku, nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem, ale stale tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (tak por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 3 kwietnia 2012 r., III AUa 181/12, LEX nr 1163532; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 24 stycznia 2012 r., III AUa 1499/11, LEX nr 1135413).

Trzeba wskazać, że ubezpieczony w okresie od 2 czerwca 1997 r. do 28 lutego 2003 r. wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t, wymienioną w wykazie A dziale VIII „W transporcie i łączności” poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43). Wobec tego wykonywał pracę w warunkach szczególnych w kwestionowanym przez organ rentowy okresie.

C. W. następnie po dniu 31 grudnia 2008 r. w dalszym ciągu pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t. Należy zatem uznać, że po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ww. ustawy pomostowej, który przewiduje, że za prace w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze uznaje się jedynie prace wymienione w załączniku nr 1 i 2 ww. ustawy. Oba te załączniki nie przewidują, aby praca kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t., jaką wykonywał ubezpieczony, mogła być uznana za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu ww. ustawy, odmiennie od wcześniej obowiązujących przepisów, czyli rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego

pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, które taką pracę zaliczało do prac w warunkach szczególnych.

Należy podkreślić, że ujęcie prac kwalifikowanych jako prace w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych odbiega od regulacji prac w szczególnych warunkach oraz w szczególnym charakterze zawartej w art. 32 ust. 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. W załącznikach nr 1 i 2 do ustawy o emeryturach pomostowych do kategorii prac w szczególnych warunkach zaliczono 40 rodzajów prac, zaś do kategorii prac o szczególnym charakterze - 24 rodzaje prac. Oznacza to istotne zmniejszenie katalogu prac uprawniających do emerytury pomostowej w stosunku do katalogu prac, które uprawniały do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ubezpieczony nie wykonywał żadnej z prac wymienionych w załączniku nr 1 i 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż praca kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t. nie została wymieniona w załączniku 1 i 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. Ponadto ubezpieczony nie spełnił warunku rozwiązania stosunku pracy, który został przewidziany w art. 4 ust. 7 ustawy pomostowej.

Wobec ustalenia, że C. W. po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1

i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, Sąd miał na uwadze również treść art. 49 ustawy pomostowej, który stanowi, że osoba ubiegająca się o emeryturę pomostową, która po dniu 31 grudnia 2008 r. nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy w szczególnych warunkach według poprzednio obowiązujących przepisów (tj. art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) może nabyć prawo do tej emerytury jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu obowiązujących przepisów art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Powyższego warunku ubezpieczony nie spełnił, gdyż praca wykonywana przez ubezpieczonego zaliczana jest do prac w szczególnych warunkach według art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz przepisów rozporządzenia, ale nie jest zaliczana do prac w warunkach szczególnych czy w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Ponadto jak już wyżej zostało wskazane, ubezpieczony nie spełnił warunku wynikającego z art. 4 ust. 7 ustawy pomostowej tj. nie rozwiązał stosunku pracy.

Przesłanki do nabycia wnioskowanego przez ubezpieczonego prawa do emerytury pomostowej, w tym warunek rozwiązania umowy o pracę, muszą być spełnione wszystkie łącznie w chwili złożenia wniosku, najpóźniej w dniu wydania decyzji przez organ rentowy (wyrok SA w Białymstoku z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt III AUa 547/18, Legalis nr 1852049).

Z uwagi na powyższe należało stwierdzić, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa i dlatego na mocy art. 477¹³ § 1 k.p.c. odwołanie ubezpieczonego podlegało oddaleniu.

/-/ SSO Magdalena Chudziak